

RECORDS QUE CREMEN

El cor li va fer un salt dins del pit quan passejava per la ciutat medieval de Carcassonne i va escoltar la melodia llunyana d'un acordió. Es va apropar a la plaça i va veure un grup de música que cantava en occità. Un munt de records la van envair i sacsejar com si hagués tornat al món dels vius.

No estava passant pel seu millor moment i havia decidit passar uns dies dins d'aquelles muralles per tal de trobar les forces necessàries per seguir amb la seva vida. Se sentia molt buida i trista; una fracassada. Aquest hivern s'havia divorciat de l'home que estimava perquè per a ell ja només era la mare dels seus fills. La guspira de la passió s'havia esvaït i era conscient que ja no li despertava cap desig. La monotonia s'havia instal·lat a les seves vides i això els estava destruint. També havia perdut el seu pare després d'una llarga malaltia i aquella cantarella li va recordar com li agradava aquell instrument.

Els seus records es van traslladar als estius que passava en família portant un càmping al Pirineu Català. Tots els membres tenien assignada alguna funció perquè el càmping funcionés correctament. La mare es cuidava de la cuina, una germana de la neteja i les altres dues filles portaven la recepció. El pare a més de fer la seva pròpia feina, camioner i taxista, es dedicava a portar els campistes d'excursió i a entretenir-los als vespres, després de sopar, tocant animades i diverses cançons amb l'acordió a la barra del bar, que estava al costat de la recepció. Moltes vegades la gent acabava ballant com a les festes majors. I va ser a la festa major com la Maria va conèixer el Joan, un xicot aranès, que aquell estiu treballava de socorrista a la piscina del seu poble.

Només entrar al ball les seves mirades es van creuar i una espurna de bogeria va sorgir entre tots dos. No calien les paraules. La música convidava a ballar i el Joan va agafar per la cintura la Maria i li va dir que mai havia vist uns ulls tant bonics. Aquella nit la va acompanyar al pis i des d'aquell dia ja no es van deixar de veure. La seva atracció i complicitat es feia gran de dia en dia.

Els estius passaven en un "pim-pam" perquè tots els dies estaven plens de feina i diversió. Quan la temporada s'acabava, tota la família tornava a la normalitat i a les seves tasques.

També recordava com en Joan, quan l'anava a buscar per les nits, escoltava com tocava l'acordió el seu pare i que quan acabava sempre li deixava tocar l'instrument una estoneta. No en tenia ni idea però s'anava familiaritzant amb les tecles i els botons. De mica en mica va descobrir que li agradaria poder tocar uns acords amb una sonoritat harmoniosa i es va apuntar a classes d'acordió. De fet, pertanyia a un grup de danses on ell feia l'acompanyament musical.

Entre tots dos va sorgir una gran camaraderia i afecte, mantenien llargues converses i intercanvi d'opinions. Parlaven de qualsevol tema, però sobretot de les seves respectives comarques. Un dia el pare li comentava com recordava quan anava a la baixada de les falles any rere any quan s'acostaven les festes de cada poble. Li comentava com els joves talaven set o vuit pins i els plantaven en un indret elevat de la muntanya anomenat faro del qual, cada participant encenia la seva falla i baixava amb la torxa flamejant a la plaça del poble. La festa s'acabava amb ball i xerinola al voltant d'una gran foguera. Fins i tot li especificava que el poble de Durro començava amb la festa de Sant

Quirc a mitjans de juny. La nit de Sant Joan es baixaven les falles de Barruera i Boí i a principis de juliol es corrien falles a Erill la Vall. Les darreres a Taüll, a mitjan de juliol.

En Joan escoltava entusiasmat perquè ell era una enamorat de la revetlla de Sant Joan, la nit més curta de l'any, coincidint amb el solstici d'estiu. Al seu poble ho celebraven amb la "crema d'Eth Haro", un tronc d'abet, d'uns dotze metres d'alçada, plantat l'any anterior al mig de la plaça de l'església per ser beneït i cremat. Al seu voltant els joves vestits d'aranesos ballaven les danses típiques acompanyants per un acordionista i altres instruments. Una nit màgica.

En acabar l'estiu la Maria i el Joan van seguir camins diferents, ella començava la universitat i ell va decidir fer un viatge sense destí perquè volia conèixer món i es donava un any de temps. S'estimaven, es respectaven i valoraven la llibertat. Cada vegada es veien menys i el contacte es va anar perdent. No van saber mai més res l'un de l'altre.

Ella es va centrar en els seus estudis de medicina i va conèixer el Jaume, que es va convertir en el seu marit durant vint anys. Era metge igual que ella.

Ara mentre s'apropava a la plaça se sentia com una adolescent. La melodia de l'acordió la transportava a terra segura, a les seves arrels, tant geogràfiques com familiars. El record del seu pare era molt viu encara.

A més les cançons occitanes li recordaven les abraçades i dolços petons que li feia en Joan aquell estiu durant la revetlla. Les seves mirades brillaven a la llum del foc i els seus cors bategaven al compàs de la música. S'estimaven i estaven junts. Què més podien desitjar aquella nit meravellosa de foc i màgia?

Es va asseure en un bar a prendre una cervesa. A la taula del costat hi havia el grup de joves que havien cantat. Un d'ells explicava com va agafar l'afició de tocar l'acordió. Era un noi alt i ben plantat que comentava com un estiu en un càmping un aficionat li va inculcar la passió per aquest instrument.

La Maria no es podia creure el que estava escoltant. Encuriosida va preguntar:

—Perdona, parles del Càmping la Vall que portava la meva família i jo mateixa?

—Sí, quina sorpresa! , i l'acordionista?

—Era el meu pare, i va morir l'hivern passat.

Un silenci sepulcral va presidir el moment.

—Maria! Em sap molt greu. Jo apreciava el teu pare.

—Ho sé Joan.

Es van fondre en una abraçada i van plorar. Una barreja de sentiments els recorria el cos i l'ànima.

La Maria sentia un goig inexplicable però agradable. Feia molt temps que no se sentia tant bé. Els mals records ja no li feien tant mal i començava a sentir-se acompanyada i estimada. No deixava de repetir-se que les casualitats no existeixen.

